

ПОЛІТИЧНИЙ ПОРТРЕТ ФРАНКЛІНА ДЕЛАНО РУЗВЕЛЬТА

Актуальність теми. Ф. Д. Рузвельт з'явився на політичній сцені точно тоді, коли всі необхідні обставини збіглися. До однієї крапки простору-часу стяглися найвищий зліт рузвельтівського інтелекту і волі і загальний пошук героя, здатного очолити країну, повести її до реформ рішуче, але з найтоншим почуттям єдності з народом, з урахуванням його згоди на одні і його неготовності до інших мійр, у чому, власне, і складається демократичне лідерство. **Мета дослідження:** політичний портрет американського президента Франкліна Делано Рузвельта. Розкрити тему політичних поглядів та перших кроків в політиці, охарактеризувати основні засади внутрішньополітичної діяльності Ф. Д. Рузвельта на посадах губернатора і президента США. **Об'єкт дослідження:** Франклін Делано Рузвельт поєднання його політичний поглядів та життєвих. **Об'єкт дослідження:** особа Ф. Д. Рузвельт та політичні погляди. **Завдання дослідження:** проаналізувати те, що Рузвельт почав з того, що направив засоби штату на суспільні роботи, не дуже піклуючись спочатку про їхню корисність. Адміністрація виплачувала кожному зайнятому на цих роботах 23 долара на місяць (більш 500 доларів за сучасним курсом), у той час як допомога в інших штатах складала 2-3 долари. Вступаючи на посаду президента, Рузвельт ніколи не вимовляв слів «програма» чи «план дій». Він говорив тільки про спрямованість, про новий курс. Треба експериментувати, пробувати; якщо обраний метод не підійде, будемо шукати інший спосіб, стверджував він. Чотири з половиною місяці між обранням і інаугурацією не пропали даром, відразу ж після 4 березня 1933 року президент вносить у конгрес одну законодавчу пропозицію за іншою. Їх існування і черговість визначали хворобу суспільства і необхідність послідовного лікування. 21 березня президент створює Надзвичайну федеральну комісію допомоги з фондом у 500 млн. доларів. Рузвельт у перші дні пішов на стратегічно неефективну, але швидку міру - видачу грошових посібників. Уряд виділив кошти штатам, муніципалітетам і графствам, тільки вимагаючи, щоб на кожен федеральний долар було додано 3 місцевих долари і щоб допомога виявлялася без бюрократичних дротиків. Звичайно, Ф. Д. Рузвельт розумів, що гроші ризикують «утратитися», що сама форма грошової подачки викликає відторгнення, але «плоди хочуть їсти щодня», говорив керівник комісії Гаррі Гопкінс. Як тільки гострота положення небагато згладилася, Рузвельт відмовився від роздачі і перейшов у масовому масштабі до надання безробітним можливості прикладання своїх сил. Надзвичайна комісія була перетворена в Адміністрацію цивільних робіт на чолі з тим же Гопкінсом, одним із самих довірених, енергійних і безкорисливих співробітників президента. 16 березня президент пропонує конгресу дуже багатобічний закон, його зміст складає не тільки безпосередньо аграрна тематика, але і грошовий обіг. Держава відмовляється від «золотого стандарту», занадто дорогої плати за формальний престиж. Рузвельт навмисно й усвідомлено пішов на деяку інфляцію, оцінену потім усього в 14%. Це був один із способів «підкачування насоса». Девальвація долара відразу вирішила кілька задач: підсилює «кровопотік», зменшилися боргові зобов'язання фермерів, став рентабельним експорт; одночасно з законом про банки вводилася заборона на вільне ходіння і вивіз золота, його потрібно було продати державі, збереження золота підлягало карному покаранню. Ця, по суті, фіскальна міра вироблялася методом, надзвичайно дбайливим і лояльним стосовно громадян: золото купувалося по дуже вигідному для них курсу, більш високому, чим він склався в результаті девальвації. Це взагалі характерно для всієї політики «Нового курсу»: ніякі зміни в економічній ситуації не повинні спричинити тяготи, ніякі «тимчасові погіршення з кращими намірами» неприпустимі, може впроваджуватися тільки те, що негайно сприяє добробуту народу [1, с.187 - 189]. Із самого початку своєї діяльності Рузвельт зробив правилом переконливі, прості і дохідливі роз'яснення пропонованих мійр і вчинків. Першим у політичній практиці він увів щотижневі радіозвернення до країни. У цих «бесідах у камельку». Ф. Д. Рузвельт розповідав, що і як він збирається робити, і чому це варто робити так, а не інакше. Його спокійна мова і переконаність у кінцевому успіху сполучалися з повною відсутністю догматизму і доктринерства. Він постійно говорив про необхідність експерименту, пошуку, не представлявся верховною істотою, заздалегідь усе знаючою і привабливою усіма відповідями. Люди відчували його своїм, відчували його бажання допомогти, що виглядало особливо контрастно на тлі крижаних байдужості Гувера. «Одного, чого ми повинні боятися, це самого страху», - сказав Рузвельт в одному зі своїх перших виступів, і він зумів зробити саме головне, без чого неможливо ніяке відродження, ніяке реформування: він вдихнув у народ віру у свої сили, повернув надію на завтрашній день. Він прекрасно розумів, що законодавчі й економічні наміри дають тільки напрямок, змусити ж суспільство піти по необхідному шляху може лише стан духу, готовий до боротьби. Навряд чи не сама головна перешкода на шляху виходу з кризи - психологічна депресія, а неї перебороти важче всього. «Президент насамперед відповідальний за моральне керівництво, - говорив ФДР. Усі наші великі президенти були насамперед духовними лідерами». Натхненний голос Рузвельта звучав над Америкою, ніхто не міг устояти перед чарівністю великої людини, і ця відкритість, постійно випромінюваний оптимізм і швидкі, наочні досягнення зробили його в очах більшості абсолютно харизматичною главою держави. За словами одного виборця: «Я прошу Бога простити мені мій гріх, коли я голосував за Гувера, тому що Франклін Рузвельт - найбільший вождь з часів Ісуса Христа» - погоджувалися мільйони [2, с. 171 - 191]. Думки про Рузвельта адміністратора розрізняються самим кардинальним образом. Одні вважали його великим плутаником, що безупинно тасує міністерства і відомства. Інші захоплювалися, власне кажучи, тим же, але називали це інакше: постійними шуканнями, нестандартністю ідей, підходів і рішень. Усе залежало від відношення до рузвельтовської методики керівництва, нарешті, від сприйняття його самого. Прямий доступ до президента мали біля ста чоловік, це давало йому можливість безпосереднього керування безліччю процесів і повного володіння величезним потоком інформації, і він не міг витрачати час на докладний виклад і роз'яснення мотивів своїх дій і вчинків; від «ближнього кола» була потрібна беззастережна довіра й особиста відданість. Не усі погоджувалися на це. У створених їм самим обставинах Ф. Д. Рузвельт почував себе як риба у воді. Він чудово розбирався в людях, умів підбирати співробітників, а його привітна і неформальна манера розмови, майже бесіди, привертала до нього дуже багатьох. Але за цим демократизмом, аж ніяк не ховалася м'якотілість, і в будь-яку необхідну хвилину погляд його широко розставлених сірчих очей ставав сталевим, а тон - незаперечним. Він був готовий терпляче вислухувати різні розуміння, але дебати негайно закінчувалися, коли президент вимовляв: «я вирішив»; слідом за цим секретарю диктувалося чітке і неперушне формулювання. Рузвельт любив згадувати епізод президентського правління Лінкольна, коли, при розгляді якогось питання, той залишився один проти одноголосного судження свого кабінету. «Семеро - проти», один - «за», - сказав президент, - рішення прийняте» Президентські вибори 1936 року принесли Рузвельтові ще більш приголомшуючий успіх, чим вибори 1932 року. Він одержав на 5 млн. голосів більше, ніж у перший раз. За нього проголосували 27,8 млн. чоловік, 60,8% голосів, більше, ніж набрав хто-небудь за всю попередню історію президентських виборів. Друге президентство йшло з колишнім напором. Продовжилося законодавство у всіх сферах, з великих актів слід зазначити закон про державні субсидії на будівництво житла. Промислове виробництво швидко досягло рівня 1929 року і далі росло щорічно, число безробітних скоротилося вдвічі. Тепер положення країни зміцнилося настільки, що можна було не побоюватися повернення до лихоліття. У березні 1939 року Рузвельт оголосив конгресу, що всі цілі Нового курсу досягнуті і що нових планів перетворень у нього немає [3, с.24 - 25]. **Висновок:** Підсумком даного тексту є те, що Франклін Делано Рузвельт, є настільки сильною людиною і відважним і відданим президентом свої країні. Його політичний портрет може бути зразком та прикладом для багатьох політиків. Рузвельт довів, що найбільш здатною протистояти викликам епохи є демократична організація влади, конкурентна економіка, яка спонукається приватними інтересами, поставленими в рамки розумного регулювання й обмеження в інтересах усього суспільства. Рузвельт переконав, що спільні зусилля вільних індивідів, що вносять ініціативу в загальну справу і «розуміючий маневр», стратегічно значно ефективніші, ніж підневільні колективні дії людей, що сліпо виконують наказ під страхом насильства. І в цьому остання, глобальна заслуга Рузвельта.

Список використаних джерел

1. Базів В. Президент // Політика і культура. 2002. №40. С.187 - 189.
2. Зельдич Ю. Рузвельт - герой ХХ в. // Звезда. 2000. №2. С.171 - 191.
3. Шишкін Г. Рузвельт Ф.Д. Как избежать революции: лицо века // Эхо планеты. 1997. №34. С.24 - 25.